

N. Bensalem (věc C-320/16)**Datum rozhodnutí:** 10. dubna 2018

Závěr: Vnitrostátní právní úprava, která trestně stíhá organizování systému zprostředkování kontaktu mezi zákazníky a osobami, které za úplaty poskytují služby silniční přepravy osob vozidly s méně než 10 místy, aniž mají k tomuto účelu povolení, se týká „služeb v oblasti dopravy“, pokud se vztahuje na zprostředkovatelskou službu poskytovanou pomocí aplikace pro chytré telefony, která je nedílnou součástí komplexní služby, jejíž hlavní složkou je přepravní služba. Taková služba je vyloučena z oblasti působnosti těchto směrnic.

Skutkové okolnosti: Společnost Uber France poskytuje pomocí aplikace pro chytré telefony službu zvanou „Uber Pop“, kterou zprostředkovává kontakt mezi neprofesionálními řidiči používajícími vlastní vozidlo a osobami, které se chtějí přemístit po území města. V rámci služby poskytované pomocí této aplikace tato společnost, jak uvedl soud rozhodující v prvním stupni ve francouzském Lille v předkládacím rozhodnutí, stanoví ceník jízdného, inkasuje cenu za každou jízdu od zákazníka a následně z ní část vyplatí neprofesionálnímu řidiči vozidla a vystaví fakturu. Společnost Uber France je v řízení před tímto soudem, vedeným v návaznosti na trestní oznámení učiněné soukromou osobou, v němž byl rovněž podán návrh na přiznání náhrady škody v adhezním řízení panem Nabilem Bensalem, obžalována z toho, že se dopustila zaprvé podvodných obchodních praktik od 2. února a 10. června 2014, zadruhé ze spolupachatelství při protiprávním provozování taxislužby od 10. června 2014 a zatřetí z protiprávního organizování systému zprostředkování kontaktu mezi zákazníky a osobami zabývajícími se silniční přepravou osob za úplaty vozidly s méně než deseti místy od 1. října 2014. V rozsudku ze dne 17. března 2016 soud rozhodující v prvním stupni v Lille uznal společnost Uber France vinnou ze spáchání podvodných obchodních praktik a zprostil tuto společnost obžaloby stran spolupachatelství při protiprávním provozování taxislužby.

Právní stránka: Zprostředkovatelská služba poskytovaná dotyčnou společností je

neoddělitelně spojena s nabídkou služeb individuální městské dopravy, kterou vytváří, s přihlédnutím především k tomu, že tato společnost poskytuje aplikaci, bez níž by tito řidiči neposkytovali přepravní služby, a osoby, které se chtějí přemístit po území města, by nevyužily služeb uvedených řidičů. Navíc má rozhodující vliv na podmínky služeb poskytovaných takovými řidiči, zejména tím, že stanovuje maximální cenu přepravy, že tuto cenu od zákazníků inkasuje, aby z ní následně část vyplatila neprofesionálnímu řidiči vozidla, a že vykonává určitou kontrolu kvality vozidel a jejich řidičů, jakož i chování posledně uvedených, která může případně vést k jejich vyloučení. Taková zprostředkovatelská služba proto musí být považována za nedílnou součást komplexní služby, jejíž hlavní složkou je přepravní služba, a tudíž odpovídá nikoliv kvalifikaci „služba informační společnosti“ ve smyslu čl. 1 bodu 2 směrnice 98/34, nýbrž kvalifikaci „služba v oblasti dopravy“ ve smyslu čl. 2 odst. 2 písm. d) směrnice 2006/123. Tato zprostředkovatelská služba nepodléhá směrnici 2006/123, neboť služby v oblasti dopravy podle čl. 2 odst. 2 písm. d) uvedené směrnice patří mezi služby výslovně vyloučené z její působnosti.

Související judikatura: rozsudek ze dne 20. prosince 2017, *Asociación Profesional Elite Taxi*, C-434/15, EU:C:2017:981.

Relevantní právní úprava: čl. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/34/ES o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti.

H. Krüsemann a další (spojené věci C-195/17, C-197/17 až C-203/17 a další)**Datum rozhodnutí:** 17. dubna 2018

Závěr: Spontánní nepřítomnost značné části leteckého personálu („divoká stávočka“), která má původ v tom, že provozující letecký dopravce překvapivě oznámil restrukturalizaci podniku, vyplývající nikoli z výzvy učiněné zástupci zaměstnanců podniku, ale z vlastní iniciativy samotných zaměstnanců, kteří čerpali volno z důvodu nemoci, nespadá pod pojem „mimořádné okolnosti“.

Skutkové okolnosti: Všichni žalobci v původním řízení si u společnosti TUIfly rezervovali lety, které měly být uskutečněny tímto dopravcem mezi 3. a 8. říjnem 2016. Všechny tyto lety byly zrušeny nebo byly předmětem zpoždění na příletu o tři hodiny nebo více v důsledku výjimečného počtu nepřítomností z důvodu nemoci zaměstnanců společnosti TUIfly v návaznosti na skutečnost, že vedení tohoto leteckého dopravce oznámilo dne 30. září 2016 svým zaměstnancům plány na restrukturalizaci podniku. Společnost TUIfly s ohledem na tuto situaci, kterou kvalifikovala jako „mimořádné okolnosti“ ve smyslu čl. 5 odst. 3 nařízení č. 261/2004, odmítla vyplatit žalobcům v původním řízení náhradu škody.

Právní stránka: „Divoká stávka“ zaměstnanců dotčeného leteckého dopravce měla původ v tom, že tento dopravce překvapivě oznámil restrukturalizaci podniku. Oznámení vedlo k tomu, že během přibližně jednoho týdne byla míra nepřítomnosti leteckého personálu obzvláště vysoká, a to nikoli v návaznosti na výzvu učiněnou zástupci zaměstnanců podniku, ale spontánně samotnými zaměstnanci, kteří čerpali volno z důvodu nemoci. Restrukturalizace a reorganizace podniků jsou součástí běžných opatření pro jejich správu. Letečtí dopravci se tak mohou při výkonu své činnosti běžně setkávat s nesouhlasem, případně s konflikty se svými zaměstnanci nebo s částí těchto zaměstnanců. Dále nelze mít za to, že se taková „divoká stávka“ vymyká účinné kontrole dotčeného leteckého dopravce. Vedle skutečnosti, že tato „divoká stávka“ má svůj původ v rozhodnutí uvedeného leteckého dopravce, je třeba uvést, že i přes vysokou míru nepřítomnosti uváděnou předkládajícím soudem byla popisovaná „divoká stávka“ ukončena v návaznosti na dohodu, kterou dopravce uzavřel se zástupci zaměstnanců. Takovou stávku tedy nelze kvalifikovat jako „mimořádné okolnosti“ ve smyslu čl. 5 odst. 3 nařízení č. 261/2004, které by mohly provozujícího leteckého dopravce zprostit povinnosti k náhradě škody stanovené v čl. 5 odst. 1 písm. c) a čl. 7 odst. 1 tohoto nařízení.

Související judikatura: rozsudek ze dne 4. května 2017, *Pešková a Peška*, C-315/15, EU:C:2017:342, rozsudek ze dne 22. prosince 2008, *Wallentin-Hermann*, C-549/07, EU:C:2008:771, rozsudek ze dne 17. září 2015, *van der Lans*, C-257/14, EU:C:2015:618.

Relevantní právní úprava: čl. 5 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES)

č. 261/2004, kterým se stanoví společná pravidla náhrad a pomoci cestujícím v letecké dopravě v případě odepření nástupu na palubu, zrušení nebo významného zpoždění letů.

Conseils et mise en relations (CMR) (věc C-645/16)

Datum rozhodnutí: 19. dubna 2018

Závěr: Při zániku smlouvy o obchodním zastoupení se i v případě, že k tomuto zániku dojde ve zkušební době stanovené v této smlouvě, uplatní příslušné režimy odškodnění a náhrady škody.

Skutkové okolnosti: Dne 2. prosince 2011 uzavřela společnost DTT se společností CMR smlouvu o obchodním zastoupení týkající se prodeje rodinných domů. Podle této smlouvy měla DTT postavení zmocnitele a CMR postavení zmocněnce. Uvedená smlouva stanovila zkušební dobu 12 měsíců, po jejímž uplynutí se považovala za smlouvu na dobu neurčitou, s možností pro každou stranu ukončit smlouvu v této době s výpovědní lhůtou 15 dnů v prvním měsíci a poté s výpovědní lhůtou jeden měsíc. Smlouva o obchodním zastoupení stanovila za cíl uskutečnění 25 prodejů ročně. Dopisem ze dne 12. června 2012 DTT oznámila CMR své rozhodnutí ukončit tuto smlouvu po uplynutí smluvní výpovědní lhůty jeden měsíc. Rozhodnutí bylo odůvodněno nedodržením cíle stanoveného uvedenou smlouvou, jelikož CRM uskutečnila v pěti měsících pouze jeden prodej. Podáním ze dne 20. března 2013 podala CMR proti DTT k Obchodnímu soudu v Orléans ve Francii žalobu na zaplacení kompenzačního odškodnění jako náhrady škody vzniklé zánikem smlouvy o obchodním zastoupení a na náhradu škody za neoprávněné ukončení smlouvy. Rozsudkem ze dne 30. ledna 2014 uvedený soud návrhům CMR částečně vyhověl. Dne 14. února 2014 podala DTT proti tomuto rozsudku odvolání.

Právní stránka: Zaprvé, čl. 18 směrnice 86/653 obsahuje taxativní výčet případů, kdy se odškodnění nebo náhrada škody nevyplácí, a ukončení ve zkušební době v něm zmíněno není. Zadruhé, čl. 19 směrnice zakazuje smluvním stranám odchýlit se před zánikem smlouvy od čl. 17 a 18 této směrnice v neprospěch obchodního zástupce. Závěr, že stanovení zkušební doby ve smlouvě o obchodním zastoupení vede k vyloučení práva na odškodnění a náhradu škody podle čl. 17 uvedené směrnice, by bylo takovým odchýlením

v neprospěch daného zástupce. Přiznání nebo odepření odškodnění obchodnímu zástupci by totiž v případě stejného výkonu záviselo jen na tom, zda byla ve smlouvě o obchodním zastoupení stanovena zkušební doba. Pokud jde o účel směrnice 86/653, je třeba připomenout, že z druhého a třetího bodu jejího odůvodnění vyplývá, že jejím cílem je mimo jiné chránit obchodního zástupce v jeho vztahu se zmocnitelem. Výklad, podle kterého v případě ukončení smlouvy o obchodním zastoupení ve zkušební době nevzniká nárok na žádné odškodnění, je přitom neslučitelný s kogentní povahou režimu zavedeného čl. 17 směrnice 86/653. Takový výklad, který navzdory tomu, co stanoví tento článek, v podstatě váže přiznání odškodnění na to, zda je ve smlouvě o obchodním zastoupení stanovena zkušební doba, či nikoli, a to bez ohledu na výkon obchodního zástupce nebo na náklady a výdaje, které vynaložil, totiž představuje výklad v neprospěch obchodního zástupce, jemuž je upíráno jakékoli odškodnění jen proto, že ve smlouvě, která jej se zmocnitelem váže, je stanovena zkušební doba.

Související judikatura: rozsudek ze dne 16. dubna, *Angerer*, C-477/13, EU:C:2015:239, rozsudek ze dne 28. října 2010, *Volvo Car Germany*, C-203/09, EU:C:2010:647.

Relevantní právní úprava: čl. 17 směrnice Rady 86/653/EHS o koordinaci právní úpravy členských států týkající se nezávislých obchodních zástupců.

MP (věc C-353/16)

Datum rozhodnutí: 24. dubna 2018

Závěr: Nárok na přiznání statusu podpůrné ochrany má státní příslušník třetí země, který byl v minulosti mučen orgány země původu a který již sice není vystaven hrozbě mučení v případě návratu do této země, avšak jehož fyzický a psychologický zdravotní stav by se v takovém případě mohl vážně zhoršit, pokud hrozí riziko, že by tento státní příslušník spáchal sebevraždu z důvodu traumatu způsobeného mučením, jehož byl obětí, a existuje reálná hrozba, že uvedenému státnímu příslušníku bude v zemi původu úmyslně odepírána péče odpovídající léčbě fyzických či duševních následků zmíněného mučení.

Skutkové okolnosti: MP je srílanským státním příslušníkem, který přicestoval na území Spojeného království v lednu 2005 a získal zde povolení k pobytu jako student až do 30. září 2008. Dne 5. ledna 2009 podal MP žádost o azyl, v podstatě z toho důvodu, že byl srílanskými bezpečnostními složkami

zadržován a mučen kvůli své příslušnosti k organizaci „Tygři osvobození tamilského Ílamu“ a že by v případě návratu na Srí Lanku z téhož důvodu čelil hrozbě dalšího špatného zacházení. Rozhodnutím ze dne 23. února 2009 byla jeho žádost příslušným vnitrostátním orgánem zamítnuta, neboť tento orgán neuznal, že by srílanské orgány stále projevovaly o MP jakýkoli zájem nebo že by dotyčný v případě návratu do své země čelil hrozbě dalšího špatného zacházení. MP podal proti tomuto rozhodnutí odvolání k vrchnímu soudu. Ten disponoval lékařskými důkazy, že navrhovatel vykazoval následky mučení a trpěl těžkou posttraumatickou stresovou poruchou a těžkými depresemi, vykazoval vysoký stupeň sebevražedných sklonnů a projevoval vážný úmysl se zabít v případě návratu na Srí Lanku.

Právní stránka: K posouzení, zda je státní příslušník třetí země, který byl v minulosti mučen ze strany orgánů země původu, vystaven v případě návratu do této země reálné hrozbě, že mu bude úmyslně odepírána péče odpovídající léčbě fyzických nebo duševních následků mučení ze strany těchto orgánů, je třeba zohlednit čl. 14 Úmluvy proti mučení. Podle tohoto ustanovení mají státy, které jsou smluvními stranami této úmluvy, povinnost zajistit ve svém právním řádu, aby oběť mučení měla právo na nápravu, včetně prostředků nutných pro co nejúplnější zdravotní rehabilitaci. V této souvislosti je však třeba podotknout, že mechanismy zavedené směrnicí 2004/83 sledují jiné cíle a zavádějí jasně odlišné mechanismy ochrany oproti těm stanoveným v Úmluvě proti mučení. Zatímco hlavním cílem Úmluvy proti mučení je zvýšit účinnost boje proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání na celém světě tím, že bude zabráněno jejich páchání, hlavním cílem směrnice 2004/83 je na jedné straně zajistit, aby členské státy používaly společná kritéria pro zjišťování totožnosti osob, které mezinárodní ochranu skutečně potřebují, a na druhé straně zajistit minimální úroveň výhod poskytovaných těmto osobám ve všech členských státech. Pokud jde konkrétně o osoby požívající podpůrné ochrany, tato směrnice má na území členských států poskytnout ochranu obdobnou ochraně přiznané uprchlíkům Úmluvou o právním postavení uprchlíků, podepsanou v Ženevě dne 28. července 1951, osobám, které aniž by mohly být považovány za uprchlíky, jsou vystaveny zejména riziku, že by v případě návratu do země původu byly podrobeny mučení nebo nelidskému či

ponižujícím zacházení. Z toho vyplývá, že možnost příznání statusu podpůrné ochrany státnímu příslušníkovi třetí země, který se nachází v takové situaci jako MP, nemůže být důsledkem jakéhokoli porušení čl. 14 Úmluvy proti mučení ze strany státu původu uvedeného státního příslušníka, neboť v opačném případě by byly popřeny oblasti působnosti vlastní každému z obou režimů. Je tudíž na předkládajícím soudu, aby s ohledem na všechny aktuální a relevantní informace, zejména zprávy mezinárodních organizací a nevládních organizací na ochranu lidských práv, ověřil, zda by v projednávané věci mohl být MP v případě návratu do země původu vystaven riziku úmyslného odepírání péče odpovídající léčbě fyzických nebo duševních následků mučení ze strany orgánů zmíněné země. Tak by tomu bylo zejména tehdy, když hrozí nebezpečí, že státní příslušník třetí země spáchá z důvodu traumatu způsobeného mučením ze strany orgánů země původu sebevraždu, protože bylo zjevné, že tyto orgány nebyly ochotny zajistit jeho zdravotní rehabilitaci, přestože k tomu byly podle čl. 14 Úmluvy proti mučení povinny.

Související judikatura: rozsudek ze dne 16. února 2017, *C. K. a další*, C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, rozsudek ze dne 18. prosince 2014, *Abdiida*, C-562/13, EU:C:2014:2453, rozsudek ze dne 18. prosince 2014, *M'Bodj*, C-542/13, EU:C:2014:2452.

Relevantní právní úprava: čl. 2 písm. e) a čl. 15 písm. b) směrnice Rady 2004/83/ES o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany.

Eamonn Donnellan (věc C-34/17)

Datum rozhodnutí: 26. dubna 2018

Závěr: *Právo EU nebrání tomu, aby orgán členského státu odmítl vyřídit žádost o vymáhání pohledávky týkající se peněžité sankce uložené v jiném členském státě z toho důvodu, že rozhodnutí, kterým se tato sankce ukládá, nebylo dotyčné osobě řádně doručeno předtím, než dožadující orgán požádal uvedený orgán o vymáhání pohledávky.*

Skutkové okolnosti: Eamonn Donnellan, irský státní příslušník, byl v roce 2002 zaměstnán jako řidič nákladních vozidel přepravní společností TLT International Ltd., založenou podle irského práva. V červenci roku 2002 dostal E. Donnellan od této společnosti

pokyn, aby u obchodníka usazeného v Řecku vyzvedl 23 palet olivového oleje. Dodací list k tomuto zboží uváděl jako příjemce tohoto zboží společnost provozující supermarkety v Irsku. Dne 26. července 2002 E. Donnellan předložil tento dodací list celnímu úřadu v přístavu Patras (Řecko). Při této příležitosti celní úředník během kontroly uvedeného zboží kromě olivového oleje odhalil 171 800 pašovaných krabiček cigaret. Eamonn Donnellan byl z důvodu tohoto zjištění zadržen a nákladní vozidlo i s nákladem bylo zabaveno. Dne 27. dubna 2009 vydal celní úřad v Patrasu platební výměr k uložení správní sankce E. Donnellanovi ve výši 1 097 505 eur za to, že náklad zadržený v červenci 2002 obsahoval 171 800 pašovaných krabiček cigaret. Dne 19. června 2009 zaslalo řecké velvyslanectví v Irsku doporučený dopis adresovaný „panu Donnellanovi Eamonn Ballyhaunisu, Irsko“, ve kterém jej vyzvalo, ať se co nejdříve obrátí na útvary tohoto velvyslanectví, aby mohl převzít a podepsat důležité dokumenty, které se týkají jeho osoby.

Právní stránka: Cílem režimu vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek je zaručit účinné doručování všech aktů a rozhodnutí vztahujících se k pohledávce nebo jejímu vymáhání vydaných v členském státě, ve kterém má sídlo dožadující orgán. Situace, v níž dožadující orgán žádá o vymáhání pohledávky založené na rozhodnutí, které nebylo doručeno dotyčné osobě, nespĺňuje podmínku stanovenou pro žádosti o vymáhání pohledávek v čl. 11 odst. 1 směrnice 2010/24. Jelikož podle tohoto ustanovení nelze o vymáhání pohledávky ve smyslu této směrnice požádat, pokud pohledávka nebo doklad o její vymahatelnosti byly v odesílajícím členském státě napadeny, nelze ani požádat o vymáhání, pokud dotyčný nebyl informován o samotné existenci této pohledávky, vzhledem k tomu, že toto informování je nezbytným předpokladem pro napadení pohledávky. Tento výklad je kromě toho podpořen čl. 47 Listiny a judikaturou Soudního dvora v oblasti doručování soudních písemností. Zejména ze zmíněné judikatury vyplývá, že za účelem dodržování práv upravených v uvedeném čl. 47 je nutno dbát nejen na to, aby adresát písemnosti skutečně dotčenou písemnost obdržel, ale rovněž na to, aby mu bylo umožněno seznámit se s významem a dosahem žaloby podané proti němu v zahraničí, jakož i tento význam a dosah skutečně a v plném rozsahu pochopit, aby mohl účelně uplatnit svá práva v odesílajícím členském státě. Jestliže je tedy žádáno o vymáhání pohledávky, aniž měl

dotyčný možnost obrátit se na soudy dožadujícího členského státu za podmínek slučitelných se základním právem na účinné prostředky nápravy, nelze pravidlo uvedené v čl. 14 odst. 1 směrnice 2010/24 provedené do vnitrostátního práva proti němu uplatnit.

Související judikatura: rozsudek ze dne 14. listopadu 2013, *Baláž*, C-60/12, EU:C:2013:733, rozsudek ze dne 16. července 2015, *Diageo Brands*, C-681/13, EU:C:2015:471, rozsudek ze dne 25. května 2016, *Meroni*, C-559/14, EU:C:2016:349, rozsudek ze dne 23. ledna 2018, *Piotrowski*, C-367/16, EU:C:2018:27.

Relevantní právní úprava: čl. 14 odst. 1 a 2 směrnice Rady 2010/24/EU o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek vyplývajících z daní, poplatků, cel a jiných opatření.

Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED) (spojené věci C-234/16 a C-235/16)

Datum rozhodnutí: 26. dubna 2018

Závěr: *Státní podporou ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU není taková daň, která se na velké maloobchodníky uplatní v zásadě v závislosti na velikosti jejich výstavní a prodejní plochy, přičemž osvobozuje provozovny, jejichž prodejní plocha je menší než 4 000 m². Taková daň není státní podporou ve smyslu tohoto ustanovení, jestliže jsou od ní osvobozeny prodejny činné v oboru zahradnictví, prodeje vozidel, stavebního materiálu, strojů a průmyslových součástek, jejichž prodejní plocha nepřesahuje 10 000 m², není-li jejich vliv na životní prostředí a územní plánování tak velký jako u ostatních.*

Skutkové okolnosti: Na celém území autonomní oblasti Asturské knížectví byla zákonem 15/2002 zavedena regionální daň z velkoplošných maloobchodních prodejen (IGEC), jejímž cílem bylo kompenzovat negativní důsledky spojené s koncentrací těchto velkoplošných maloobchodních prodejen na území, a to zejména jejich vliv na strukturu městského obchodu a na životní prostředí. Rozhodnutím ze dne 3. července 2003 regionální ministerstvo hospodářství a financí Asturského knížectví schválilo vzor pro registraci k daňové povinnosti, změnu statusu a zrušení registrace k IGEC. V průběhu roku 2003 podalo ANGED, sdružení seskupující na vnitrostátní úrovni velké maloobchodníky, k Vrchnímu soudu autonomní oblasti Asturie ve Španělsku žalobu znějící na zrušení tohoto rozhodnutí z důvodu jeho rozporu se

svobodou usazování a s právními předpisy o státních podporách. V roce 2009 ANGED podalo k tomuto soudu také žalobu znějící na zrušení tohoto legislativního nařízení.

Právní stránka: K tomu, aby mohlo být vnitrostátní opatření kvalifikováno jako „státní podpora“ ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, musejí být splněny všechny následující podmínky. Zaprvé se musí jednat o státní zásah nebo zásah ze státních prostředků. Zadruhé tento zásah musí být s to ovlivnit obchod mezi členskými státy. Zatřetí musí selektivně zvýhodňovat příslušného příjemce. Začtvrté musí nebo může narušovat hospodářskou soutěž. V souvislosti s třetím kritériem selektivnosti je třeba určit, zda se maloobchodní prodejny, které jsou vyloučeny z působnosti této daně, nacházejí, či nenacházejí ve srovnatelné situaci jako prodejny, na které se vztahuje. V tomto ohledu nelze popřít, že vliv maloobchodních prodejen na životní prostředí závisí do značné míry na jejich velikosti. Čím je totiž jejich prodejní plocha vyšší, tím vyšší je příliv veřejnosti, což vede k většímu dopadu na životní prostředí. Z toho vyplývá, že kritérium plochy, které je použito ve vnitrostátních právních předpisech dotčených ve věci v původním řízení pro účely rozlišení podniků dle velikosti jejich vlivu na prostředí, je soudržné se sledovanými cíli. Za těchto podmínek tedy takové kritérium pro založení daňové povinnosti vycházející z velikosti prodejní plochy podniku, jako je kritérium dotčené ve věci v původním řízení, vede k rozlišování kategorií prodejen, které se z hlediska těchto cílů nenacházejí ve srovnatelné situaci. Osvobození od daně ve prospěch maloobchodních prodejen na území autonomní oblasti Asturské knížectví, jejichž prodejní plocha nepřesahuje určitou hranici, proto nelze považovat za opatření, které tyto prodejny selektivně zvýhodňuje, a nemůže tedy jít o státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU.

Související judikatura: rozsudek ze dne 21. prosince 2016, *Komise v. World Duty Free Group SA a další*, C-20/15 P a C-21/15 P, EU:C:2016:981, rozsudek ze dne 11. září 2008, *Union General de Trabajadores de La Rioja (UGT-Rioja) a další*, C-428/06 až C-434/06, EU:C:2008:488, rozsudek ze dne 22. prosince 2008, *British Aggregates Association v. Komise*, C-487/06 P, EU:C:2008:757.

Relevantní právní úprava: čl. 107 odst. 1 SFEU.

Připravil: Jan Tlamycha